

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Dato: 12. april 2007
Kontor: Udlændingelovskontoret
J.nr.: 2007/4011-206
Sagsbeh.: HBS
Fil-navn: IU 97

Besvarelse af spørgsmål nr. 97 stillet af Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 15. marts 2007 (UUI alm. del).

Spørgsmål:

"Ministeren bedes kommentere Jørgen Chemnitz forslag om en "uafhængig undersøgelse af konsekvenserne af reglerne for humanitært ophold" i Information den 2. marts 2007."

Svar:

Efter udlændingeloven kan der gives humanitær opholdstilladelse til en udlænding, hvis væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Afgørelsen af, om der foreligger sådanne særlige humanitære hensyn, som kan begrunde humanitær opholdstilladelse, beror således på et skøn.

Det følger af forarbejderne til bestemmelsen om humanitær opholdstilladelse, at det har undtagelsens karakter, at der gives humanitær opholdstilladelse, og at bestemmelsen har et snævert anvendelsesområde, idet de humanitære hensyn skal tale afgørende for, at tilladelse gives. Ministeriets praksis er fastlagt i overensstemmelse hermed. Der gives derfor alene humanitær opholdstilladelse i undtagelsesvisse tilfælde. Dette har været praksis siden bestemmelsens indførelse i 1985. Folketinget har siden 1993 kvartalsvis modtaget et resumé af de sager, hvor Integrationsministeriet har givet humanitær opholdstilladelse.

Anvendelsesområdet for helbredsbetings humanitær opholdstilladelse er uændret siden 1993 – og var altså også gældende under den forrige regering. For at give helbredsbetings humanitær opholdstilladelse skal udlændingen lide af en fysisk el-

ler psykisk sygdom af meget alvorlig karakter. Det er endvidere en forudsætning for at give opholdstilladelse, at udlændingen ikke har reel mulighed for at få den nødvendige behandling i sit hjemland.

Danmark tager naturligvis ansvar for de udlændinge, der kommer her til landet og er meget alvorligt syge og ikke har reel mulighed for at modtage behandling i hjemlandet. Sådanne udlændinge gives humanitær opholdstilladelse. Faktisk gives der flere humanitære opholdstilladelser under denne regering end under den forrige.

Men Danmark kan omvendt ikke være ansvarligt for at behandle alle de syge, der kommer her til landet. Dette betyder, at de meget alvorligt syge udlændinge, som har reel mulighed for at modtage behandling i hjemlandet, naturligvis skal hjem for at modtage denne behandling og derfor ikke bør gives humanitær opholdstilladelse. Også personer med mindre alvorlige sygdomme sender vi i dag tilbage til hjemlandet. I modsat fald ville Danmark være hospital for hele verden. Den rolle er der selvfølgelig ingen lande, der kan påtage sig.

Det er min opfattelse, at den snævre praksis for helbredsbetings humanitær opholdstilladelse, der som nævnt har været gældende siden 1993, skal fastholdes. En generel lempelse af praksis ville kunne få en tiltrækkende virkning på sygdomsramte, der ikke har behov for asyl, og som alene ville komme til Danmark for at få behandling.

På den baggrund finder jeg ikke noget særligt behov for en uafhængig undersøgelse af konsekvenserne for de gældende regler om humanitær opholdstilladelse.

Endelig vil jeg påpege, at Danmark er et af de lande, der gør allermest, når det gælder om at hjælpe udlændinge i deres hjemlande eller i nærområder til deres hjemlande. En sådan hjælp når ud til langt flere, og det er efter regeringens opfattelse bedre at hjælpe flere udlændinge i hjemlandet end få udlændinge her i landet.